

**Цей химерний світ. Книга 3.
Любов розлучить нас**

КУПИТИ

Кохання може бути по-справжньому небезпечним. Шлюб і за найкращих часів буває непростим, а надто, коли один із вас мертвий. Вінсент Бейнкрофт, запальний головний редактор «Цього химерного світу», ніколи не вірив, що його дружина померла. І, можливо, навіть попри переконливі докази її смерті, він має рацію. Але на що він готовий заради її порятунку?

Ганна Вілліс, асистентка шефа тижневика, не могла б обрати більш невдалий час для свого звільнення. Її рішення поновити стосунки з колишнім чоловіком-розпусником дивує колег не більше, ніж регулярне спілкування Бейнкрофта з померлою дружиною. Чи справді рішення Ганни поїхати до модного оздоровчого закладу є найкращим рішенням для всіх у цей непростий період? Наче цього було замало, зникає один з колишніх колумністів газети — особливо дивний випадок, якщо зважити на те, що насправді його ніколи не існувало.

Летючі статуї, захоплені привиди, херувими-вбивці, розлючені шпаки, довірливі малинівки і, цілком можливо, кілька дуже зловісних змов — загалом, типовий тиждень для співробітників «Цього химерного світу».

РОЗДІЛ 1

Усе випарувалося з голови Трістрама Блікера. Так буває з кожним, хто дивиться в дуло вогнепалу. У роті пересохло. Долоні спітніли. Він не спромігся на жодну притомну думку.

Трістрам не мав особливого досвіду в таких справах, але це точно була не звичайна зброя. Ствол не прямий, а з розтрубом, як у тромбона. Парубок не зводив очей з чорного отвору, очікував спалаху в темряві, що ознаменував би гучне завершення його тихого життя. Здавалося, ніби він зазирає у ніздрю дратівливого дракона. Такого, що може одним подихом перетворити людину на барбекю.

— Мені повторити запитання? — поцікавилися з іншого боку дула. Голос той здавався жахливо стомленим, наче Трістрам — щонайменше десята особа за цей день, у яку доводиться цілитися, і сам процес доволі виснажливий.

Губи Трістрама поворухнулися, але з них не злетіло жодного слова.

Той, хто цілився, пробурчав:

— Поганенько якимось посувається.

Справа посувалася таки поганенько. За подібних обставин, згідно з кліше, життя мало пролітати перед очима, але у Трістрама було не так. Він раз по раз програвав подумки перші десять хвилин співбесіди, ніби мозок намагався осягнути, як до такого оце дійшло. Напевно, якоїсь миті він зробив щось кричущо неправильно. Трістрам добре проходив співбесіди — усі так казали. Він був статечний, умів говорити виразно й стисло. Хлопця попереджали, що цього дня варто очікувати неочікуваного, але досі йому здавалося, що він добре давав собі раду на крутих поворотах долі. А потім зненацька виявилось, що він дивиться в дуло цієї дивної рушниці.

— Запитання, — вкрай роздратовано повторив той, хто її тримав, — звучало так: до якої міри ви здатні витримувати тиск?

— Я... Я... — мимрив Трістрам.

— Забудьте. Гадаю, відповідь зрозуміла.

Трістрам насилу вловив звук, із яким у нього за спиною відчинилися двері. Потім якась жінка з жахом скрикнула:

— Вінсенте!

— Я тут дечим зайнятий, Грейс.

— Це я бачу. Негайно поклади цю страхітливую рушницю.

Здавалося, що минуло дуже багато часу, перш ніж голова дракона відвернулася, натомість постала пика чоловіка, якому явно не завадило б прийняти душ, поголитися, нормально поїсти і з місяць поспати.

Це той тип тримав Трістрама на прицілі — Вінсент Бейнкрофт, головний редактор «Цього химерного світу» й колишня легенда таблоїдного бізнесу.

Обличчя Бейнкрофта було тільки на дрібку приємнішим за дуло. Очі запали й потьмяніли. На мить повіки склепилися, й Трістраму подумалося: може, той редактор тепер засне?

Але його очі раптом знову розплющилися. Бейнкрофт був майстром у виконанні відразу кількох завдань: за одну секунду він примудрився покласти мушкетон біля себе, всміхнутися претендентові на вакансію і припалити цигарку.

Грейс — приязна й статечна темношкіра жінка з рецепції — вигулькнула в Бейнкрофта з-за плеча.

В руці в неї була таця з двома кухликами й тарілкою печива.

— Перепрошую, Трістраме. Містер Бейнкрофт буває трохи...

— Проникливим, — закінчив Бейнкрофт.

Грейс насупилася.

— Це точно не те слово, яке я хотіла сказати.

— А я впевнений, що це воно, — Бейнкрофт підніс два аркуші, в яких Трістрам упізнав своє резюме. — Наш містер Блікер висуває свою кандидатуру на посаду помічника головного редактора в цій установі. Він має диплом з журналістики з відзнакою, виданий Лідським університетом, а також семирічний досвід роботи в різних часописах, які варіюються від національних газет до більш спеціалізованих журналів. Тут він мріє працювати через непозбувний інтерес до паранормальних явищ. Його портфоліо відверто видатне, а рекомендації так сяють, аж читачеві варто

надягати захисні окуляри, щоб запобігти непоправному пошкодженню сітківки.

— Я знаю, — відповіла Грейс і додала крізь зуби: — Він ідеально підходить на посаду.

— Саме так, — із цими словами Бейнкрофт виставив руку з резюме Трістрама над кошиком для сміття біля столу й розтиснув пальці, а тоді невимушено струсив туди ж попіл з цигарки.

— Моя думка така: якщо це схоже на гусака, ходить як гусак і гелгоче як гусак, то мені стає неймовірно цікаво, чому воно висуває свою кандидатуру на роль водного птаха, який обожнює хліб і без якого нам так гусьово.

Грейс скривилася, а за мить похитала головою:

— Ні. Ти мене розчарував.

Трістрам кашлянув і з подивом відзначив, що до нього повернувся дар мовлення.

— Думаю, містер Бейнкрофт намагається сказати, що я занадто кваліфікований для цієї посади.

— Ні. Я нічого не намагаюся сказати. Я кажу прямо: ви ідеально кваліфіковані для цієї посади. Занадто ідеально. А тепер біжіть, поки я не втратив терпцю, й скажіть тим, хто вас підіслав: якщо вони ще раз спробують таке повернути, я цього легко не проковтну. До слова...

Бейнкрофт узяв зі столу пляшку ірландського віскі й налив добру порцію, але на добрій не зупинився й лив далі, поки вона з поганої не перейшла у смертельну.

— Це якесь непорозуміння, — Трістрам намагався говорити весело. — Ніхто мене не підсилав.

— Точно, — Бейнкрофт поплескав мушкетон. — Що ж, маєте час, поки я порахую до десяти, перш ніж вас пристрелю. А тоді, якщо за тиждень ніхто не почне шукати тіло, я принесу вашому трупові найщиріші уклінні вибачення.

— Вінсенте! — вигукнула Грейс. — Уже занадто, навіть як на тебе — а це вже щось та й значить.

— Чотири, — проголосив Бейнкрофт.

КУПИТИ